

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122382627
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6122382627.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, v čase vyhlásenia tohto rozsudku so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5 (od 01.11.2023 so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 2), zastúpeného právnym zástupcom Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53255739, v čase vyhlásenia tohto rozsudku so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5 (od 10.11.2023 so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 2), v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Ján Dolejš, advokát a konateľ, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v C. C., B. D. XXXX/XX, o zaplatenie 4.563,28 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 13Csp/49/2022-132 zo dňa 07.03.2023, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok) a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého v zmysle potvrdenia o uzatvorení zmluvy zo dňa 18.06.2019 banka (B. B., A.) ako veriteľ potvrdila, že dňa 18.06.2019 akceptáciou návrhu žalovaného došlo k uzatvoreniu zmluvy, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý splátkový úver č. XXXXXXXXXXXX v sume 3.000,- € s úrokovou sadzbou po zohľadnení zľavy 11,90 % ročne a RPMN 14,90 %; výška splátky bola 52,11 € mesačne so splatnosťou 20. deň v kalendárnom mesiaci a posledná splátka bola v sume 50,79 €; počet splátok bol určený na 96 so splatnosť prvej splátky dňa 20.07.2019 a konečnou splatnosťou dňa 20.06.2027; celková čiastka spojená s úverom predstavovala 5.001,24 €; v závere potvrdenia bolo uvedené, že všetky údaje uvedené v základných podmienkach zmluvy sú platné ku dňu uzatvorenia zmluvy a ich zmeny sa riadia zmluvou, produktovými obchodnými podmienkami (ďalej len „POP“) a všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej len „VOP“) s tým, že potvrdenie o uzatvorení zmluvy zahŕňa iba základné podmienky úveru, pričom ostatné práva a povinnosti sú dohodnuté v zmluve; podľa čl. 8 bodu 8.1 písm. a/ POP sa za prípad porušenia považuje omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace a ak nastane takýto prípad porušenia, banka môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky; súd prvej inštancie poukázal na to, že predložené POP a VOP

nie sú podpísané zmluvnými stranami a návrh žalovaného na uzatvorenie zmluvy ani zmluvu žalobca nepredložil; z výpisu účtu do 15.06.2021 súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaný čerpal úver v sume 3.000,- € dňa 18.06.2019, pričom sa následne dostal do omeškania; spolu zaplatil 216,44 €, z toho na istinu 73,83 €, na zmluvný úrok 121,89 €, na poplatky 20,72 € a poslednú splátku v sume 8,- € uhradil dňa 15.11.2019; výzvou zo dňa 30.01.2021 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že ku dňu 30.01.2021 je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky v sume 795,87 € a vyzval ho na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní od jej doručenia; následne listom zo dňa 04.03.2021 vyhlásil ku dňu 03.03.2021 mimoriadnu splatnosť pohľadávky a vyzval žalovaného na úhradu sumy 3.522,43 € do 15 dní; výzvou zo dňa 18.03.2021 veriteľ vyzval žalovaného na úhradu dlhu v sume 3.521,19 € s tým, že ak dlžnú sumu neuhradí, je oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe; žalobca ako postupník tvrdil, že pohľadávka mu bola postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.06.2021 od postupcu B. B., A. a pozostávala z istiny 2.926,17 €, úrokov 649,49 €, úrokov z omeškania 26,32 € plus 38,94 € a poplatkov 36,72 €; postúpenie pohľadávky postupcu oznámil žalovanému listom zo dňa 29.06.2021; počas konania bol súdu prvej inštancie doručený návrh na schválenie súdneho zmiernu uzatvorený medzi stranami sporu dňa 24.10.2022, v ktorom podľa čl. III návrhu žalovaný uznal dlh uplatňovaný žalobcom na Okresnom súde Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp/49/2022 v sume 4.563,28 € spolu s príslušenstvom, čo do právneho dôvodu a výšky a zaviazal sa, že ho uhradí spôsobom dohodnutým v tomto návrhu.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy vystupoval v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ (fyzická osoba), na základe čoho sa jedná o spotrebiteľský zmluvný vzťah podľa § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, ďalej aj „OZ“; súd prvej inštancie dal do pozornosti, že zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“, vyžaduje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a určuje jej obligatórne náležitosti pod sankciou bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru; na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že k uzavretiu zmluvy malo dôjsť tak, že návrh žalovaného na uzavretie zmluvy podaný elektronicky cez internetbanking bol následne akceptovaný zo strany banky potvrdením o uzavretí zmluvy; žalobca nepredložil návrh žalovaného na uzavretie zmluvy, preto neunesol dôkazné bremeno ohľadom toho, či návrh a jeho prijatie boli totožné; ak banka reagovala na návrh žalovaného tak, že do potvrdenia o uzavretí zmluvy doplnila akékoľvek obligatórne náležitosti zmluvy, ktoré v návrhu žalovaného uvedené neboli, resp. ich zmenila, nemožno hovoriť o akceptácii návrhu zo strany pôvodného veriteľa, ale o novom návrhu, ktorý by mal žalovaný písomne prijať alebo odmietnuť; žalobca ani netvrdil, že by bankou navrhnutý obsah zmluvy, vystavený následne po podpise žiadosti dlžníkom, bol totožný so žiadosťou dlžníka, resp. že by takýto nový návrh dlžník prijal; nečinnosť, či mlčanie žalovaného pritom za akceptáciu nového návrhu banky nie je možné považovať; na základe uvedeného súd prvej inštancie nemal preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán, teda v danom prípade žalobca nepreukázal, že došlo k uzatvoreniu zmluvy v zákonom predpísanej písomnej forme, čo v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy spôsobuje bezúčinnosť a bezpoplatkovosť úveru; žalovaný by mal teda vrátiť veriteľovi, resp. jeho právnemu nástupcovi len dlžnú istinu.

1.4 Nakoľko sa jedná o spotrebiteľský spor, súd prvej inštancie z úradnej povinnosti (ex offico) skúmal otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu; keďže predmetom konania je postúpená pohľadávka banky, aktívna vecná legitímácia žalobcu súvisí so splnením podmienok určených v § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 53 ods. 9 OZ, § 565 OZ a v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách; jednou z podmienok podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. je, že sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; v danom prípade bol termín konečnej splatnosti určený v zmluve na 20.06.2027, preto splatnosť celej pohľadávky mohla v čase postúpenia nastať iba v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru; podľa § 565 OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené; súd prvej inštancie nemal preukázanú dohodu zmluvných strán v zmysle § 565 OZ ako dvojstranného právneho úkonu o možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, keďže nemal preukázané uzatvorenie zmluvy v písomnej forme a dohoda v zmysle § 565 OZ je zakomponovaná len v POP nepodpísaných žalovaným, a preto predmetom postúpenia mohla byť iba splatná časť úveru.

1.5 Ďalej súd prvej inštancie skúmal v akej časovej súvislosti boli výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 druhá veta OZ zaslané žalovanému a či pohľadávka bola zosplatnená postupom podľa Občianskeho zákonníka; súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný vykonal poslednú úhradu dňa 15.11.2019; v súvislosti s vyhlásením predčasnej splatnosti úveru žalobca predložil upozorňujúcu výzvu zo dňa 30.01.2021 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 04.03.2021; v čase výzvy zo dňa 30.01.2021 bol žalovaný v omeškaní s úhradou 15 splátok splatných od 20.11.2019 do 20.01.2021, a preto aby bol dodržaný zákonný postup, mohla banka zosplatiť úver pre poslednú splátku, s ktorou bol žalovaný v omeškaní 3 mesiace v čase upozorňujúcej výzvy (20.10.2020) po uplynutí 3 mesiacov do splatnosti najbližšej splátky (19.02.2021), pričom sa tak stalo až listom zo dňa 04.03.2021 v rozpore s § 565 druhá veta OZ; pokiaľ žalobca tvrdil, že k zosplatneniu úveru došlo pre splátku splatnú dňa 20.02.2021, uvedené nepreukázal; zároveň nepreukázal ani to, že sa výzva pred zosplatnením úveru zo dňa 30.01.2021 dostala do dispozičnej sféry žalovaného, nakoľko predložil ako doklad len podací hárok; v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 (R 4/2021) je na doručenie jednostranných právnych úkonov v zmysle § 45 OZ potrebné vyžadovať doklad o ich doručení, ktorým môže byť aj neprevzatá zásielka adresátom v mieste, kde mal faktickú možnosť zásielku prevziať, nakoľko zásielka musí byť doručená do dispozičnej sféry dlžníka; vzhľadom na uvedené považoval súd prvej inštancie vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru za neplatné pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ; ak ku dňu postúpenia pohľadávky neboli splnené predpoklady zosplatnenia úveru, pričom konečná splatnosť úveru bola určená na 20.06.2027, banka nemohla postúpiť svoju pohľadávku z úveru v celosti inému subjektu pre nesplnenie podmienok podľa § 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 525 ods. 2 OZ a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o postúpení pohľadávky, ktorá je splatná, a pokiaľ sa tak stalo, je zmluva o postúpení pohľadávok neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom; na absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliada súd z úradnej povinnosti, preto v spotrebiteľskom spore je žalobca (postupník) povinný nielen tvrdiť, ale súčasne aj preukázať splnenie zákonných podmienok postúpenia spornej pohľadávky za účelom posúdenia, či sporná pohľadávka bola na neho postúpená platne; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácia žalobcu.

1.6 Vo vzťahu k predloženému uznaniu dlhu súd prvej inštancie dospel k záveru, že spôsob, akým došlo k jeho uznaniu je nekalou obchodnou praktikou; uznanie dlhu neinicioval dlžník, ale žalobca, ktorý nie je veriteľom žalovaného, a ide o vopred pripravený formulár, ktorý mohol žalovaný jedine podpísať; zároveň žalovaný uznal dlh v sume 4.563,28 € s príslušenstvom, teda vo výške v akej v tom čase vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru reálne neexistoval; tiež nebolo preukázané platné postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu, teda v čase uzavretia návrhu na schválenie súdneho zmierného žalobca pohľadávku nevlastnil, preto žalovaný voči nemu nemal žiaden dlh, ktorý by bolo možné uznať; súd prvej inštancie mal za to, že podmienky pre uznanie nároku v zmysle § 282 C.s.p. splnené neboli, nakoľko žalovaný neurobil žiaden hmotnoprávny úkon vo vzťahu k súdu prvej inštancie, ktorým by nárok žalobcu uznal; za takýto úkon nemožno považovať uznanie dlhu v rámci predloženého návrhu na schválenie súdneho zmierného, pretože súdny zmierný je surogát (náhrada) rozsudku, teda rozsudok sa vôbec nevydáva a strany ho nahradia svojim autonómnym úkonom voči sebe navzájom, ktorý súd schvaľuje uznesením v zmysle § 148 C.s.p.

1.7 Súd prvej inštancie ťažiskovo rozhodol s poukazom na ustanovenia § 39, § 44 ods. 1 a 2, 46 ods. 1 a 2, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2, § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 a 8, § 2 písm. d/, § 9 ods. 1 prvá veta a 2, § 11 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., a s poukazom na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia a čl. 6 ods. 1, § 151 ods. 1, § 295 C.s.p.; o trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a čl. 4 C.s.p. a v spore úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože mu podľa obsahu spisu preukázateľne žiadne nevznikli.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 25.04.2023 (č.l. 146-149 spisu); rozsudok napadol v celom rozsahu; vyjadril názor, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§

365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.).

2.1.2 Žalobca poukázal na to, že súdu prvej inštancie predložil návrh na schválenie súdneho zmiernu zo dňa 24.10.2022, v ktorom v čl. III žalovaný vyslovene uznal svoj dlh uplatňovaný žalobcom na súde prvej inštancie a to čo do právneho dôvodu a výšky; súd prvej inštancie návrh neschválil, nakoľko mal za to, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v prejednávanej spore; vzhľadom na to žalobca žiadal súd prvej inštancie o vydanie rozsudku pre uznanie nároku podľa § 282 C.s.p. odkazujúc na čl. III návrhu na schválenie súdneho zmiernu, čím došlo k naplneniu všetkých procesných podmienok na to, aby bol súd povinný rozhodnúť o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie; súd prvej inštancie však preskúmaval uplatnený nárok po hmotnoprávnej stránke, pričom takýto postup je v priamom rozpore s odbornou literatúrou a príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorých súd v prípade uznania nároku v akejkoľvek forme nie je oprávnený skúmať hmotnoprávnu stránku veci, nakoľko je viazaný procesným úkonom žalovaného a v prípade návrhu na vydanie rozsudku pre uznanie zo strany žalobcu je povinný takto rozhodnúť; žalobca sa zároveň nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý považoval spôsob akým došlo k uznaniu dlhu za nekalú obchodnú praktiku z dôvodu, že žalovaný neinicioval uznanie dlhu, a že žalovaný uznal dlh vo výške, v ktorej podľa súdu prvej inštancie vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru neexistoval; uvedené nevyplýva z vykonaného dokazovania a ide len o subjektívny záver súdu prvej inštancie; sám žalovaný žalobcu za účelom možnosti uhradiť svoj dlh v splátkach telefonicky kontaktoval, žalobca (resp. právny zástupca žalobcu) vypracoval na základe dohody so žalovaným návrh na schválenie zmiernu a ten mu zaslal prostredníctvom e-mailu; žalovaný následne návrh na schválenie súdneho zmiernu vytlačil, podpísal a obratom zaslal naspäť žalobcovi; žalobca sa dohodol so žalovaným na tom, že návrh predloží súdu prvej inštancie, ktorý ho neschválil; súd prvej inštancie nerešpektoval uznávací prejav žalovaného a naopak aktívne menil jeho vôľu, ktorou bolo ukončenie sporu tak, že pohľadávku žalobcu bude splácať; ochrana spotrebiteľa, ktorú súd prvej inštancie hodlal dosiahnuť uvedeným postupom v konečnom dôsledku žalovaného poškodzuje; zamietnutie žaloby z týchto dôvodov pre žalovaného znamená, že síce nie je povinný splácať pohľadávku v splátkach na základe súdneho rozhodnutia, keďže však súd prvej inštancie úplne znegoval jeho slobodnú vôľu, prakticky sa dostáva do stavu právnej neistoty vo vzťahu k tomu, kto je jeho veriteľom a komu teda má svoj dlh splniť; postupca trvá na výške pohľadávky, zastáva názor, že postupoval v súlade s právnymi predpismi a postúpenie pohľadávky považuje za platné, keďže zmluva o postúpení pohľadávky nebola výrokom súdneho rozhodnutia vyhlásená za absolútne neplatnú a žalobca zostane veriteľom žalovaného aj v takom prípade, ak by napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť; žalobca naopak je síce veriteľom žalovaného, keďže zmluva o postúpení nebola výrokom vyhlásená za absolútne neplatnú, avšak nemal by od neho titulom dlhu prijať žiadne ďalšie plnenia, nakoľko by sa vystavil riziku súdneho konania a posúdenia, že koná v rozpore s odbornou starostlivosťou; žalobca v tomto smere poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoCsp/43/2020 zo dňa 27.05.2020 týkajúce sa hodnotenia tvrdení a dôkazov v spotrebiteľskom spore; podľa žalobcu je zrejmé, že žalovaný svoj dlh uznal, nakoľko sám inicioval uzatvorenie návrhu na schválenie súdneho zmiernu, o ktorý žalobcu požiadal; spôsob, ktorým súd prvej inštancie odmietol postupovať v zmysle procesných ustanovení Civilného sporového poriadku považuje žalobca za vážne narušenie rovnosti strán sporu a porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces; výkladom „ad absurdum“ odôvodnenia napádaného rozsudku by sa dalo dospieť k záveru, že pokiaľ bude mať súd nárok z hmotnoprávnej stránky za nedôvodný, tak o plánovanom zamietnutí žaloby upovedomí stranu sporu, aby svoj uznávací prejav zmenila, čím dôjde k účelovému obchádzaniu kogentného ustanovenia § 282 C.s.p.; ďalej žalobca vo vzťahu k procesnému postupu podľa § 282 C.s.p. poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/224/2021 zo dňa 27.04.2022 ako i uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/64/2020 zo dňa 22.04.2021 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/17/2021 zo dňa 30.06.2021; žalobca vyslovil názor, že súd prvej inštancie bol na základe uznávacieho prejavu žalovaného a návrhu žalobcu na vydanie rozsudku pre uznanie povinný rozhodnúť o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie, a keďže súd prvej inštancie nepostupoval v posudzovanom prípade v súlade s ustanovením § 282 C.s.p. a namiesto toho skúmal hmotnoprávnu stránku, tak nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

2.1.3 Okrem toho sa žalobca nestotožnil ani s názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania existencie dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov, v dôsledku čoho sa má poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez

poplatkov; ďalej nesúhlasil s tým, že dohoda medzi žalobcom a žalovaným o možnosti žiadať od žalovaného zaplatať celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky v zmysle § 565 OZ nebola súdu preukázaná, ani s tým pokiaľ súd prvej inštancie považoval vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru za neplatné a tiež s tým, že neboli splnené predpoklady na platné postúpenie pohľadávky, vzhľadom na čo nie je žalobca aktívne vecne legitimovaný v konaní; dodal, že s poukazom na to, že sú splnené všetky podmienky podľa § 282 C.s.p. na vydanie rozsudku pre uznanie nároku a súdu neprináleží právo skúmať nárok po hmotnoprávnej stránke, k predmetným záverom súdu prvej inštancie sa z dôvodu hospodárnosti konania nevyjadruje.

2.1.4 Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v zmysle vyhovenia žalobe v plnom rozsahu, resp. aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanom spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 ods. 1 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.4 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu žaloby žalobcu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore ako i vo vzťahu k nenaplneniu podmienok na vydanie rozsudku pre uznanie nároku podľa § 282 C.s.p., v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje; na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil; z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.5 Odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd sa po preskúmaní veci stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanom spore boli splnené zákonné podmienky na zamietnutie žaloby žalobcu; pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav vecí, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.); v odvolacom konaní zostalo ťažiskovo sporné posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že v konaní nie sú splnené podmienky na procesný postup na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku v zmysle § 282 C.s.p.; na ostatok odvolania žalobca

namietol aj závery súdu prvej inštancie, ktorý považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, dohodu podľa § 565 Občianskeho zákonníka o možnosti predčasného zosplatnenia úveru za nepreukázanú, následné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru za neplatné a tiež, že neboli naplnené predpoklady na platné postúpenie pohľadávky, vzhľadom na čo nie je žalobca aktívne vecne legitimovaný v konaní, ktoré námietky však žalobca v podanom odvolaní bližšie skutkovo ani právne nezdôvodnil.

4.6 Zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním v prejednávanom spore vyplýva, že právny predchodca žalobcu B. B., A. a žalovaný viedli rokovania o uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom služby internetbanking tak, že návrh žalovaného na uzavretie zmluvy mal byť následne akceptovaný zo strany právneho predchodcu žalobcu potvrdením o uzatvorení zmluvy; právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver v sume 3.000,- €, ktorý tento nesplácal riadne a včas; právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 03.03.2021, pričom na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru žalovaného upozornil výzvou zo dňa 30.01.2021; výzvou zo dňa 18.03.2021 vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného na úhradu dlhu a upozornil ho na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe; zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 22.06.2021 bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu; právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu listom zo dňa 29.06.2021.

4.7.1 Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne nesplnenia podmienok podľa § 282 C.s.p. na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku a ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v prejednávanom spore je správne.

4.7.2 Rozsudok pre uznanie nároku je procesný inštitút, ktorého účelom je zhospodáriť konanie; vzhľadom na dominujúci dispozičný princíp v sporovom súdnom konaní je však vydanie takéhoto rozsudku viazané na návrh procesnej strany; vydanie rozsudku pre uznanie nároku prichádza do úvahy v prípade, ak kedykoľvek počas konania žalovaný pred súdom uzná nárok uplatnený žalobou; v dôsledku uznávacieho prejavu žalovaného odpadá dôvod, pre ktorý sa konanie začalo (spornosť v otázke existencie uplatneného nároku); uznanie nároku je procesným úkonom žalovaného, čo v praxi znamená, že toto uznanie je účinné jedine vtedy, keď sa urobí vo vzťahu k súdu; z uvedeného vyplýva, že ak žalovaný uzná nárok hmotnoprávnym úkonom len voči svojmu žalobcovi, berie súd túto skutočnosť do úvahy pri rozhodovaní veci a posúdi ju podľa okolností prípadu, napríklad ako uznanie dlhu či uznanie záväzku, pričom takýto uznávací prejav žalovaného uskutočnený len vo vzťahu k žalobcovi nebude možné považovať za uznanie nároku podľa § 282 C.s.p.; ak však žalovaný svojím úkonom, ktorý možno obsahovo posúdiť ako uznanie žalobou uplatneného procesného nároku tento nárok nerozporuje, môže žalobca navrhnúť vydanie rozsudku na základe uznania nároku; dispozičný procesný úkon strany, ktorý ma relevanciu vo vzťahu k hmotnému právu predstavuje aj zmier; základný rozdiel medzi zmierom a uznaním nároku spočíva v tom, že kým zmier predstavuje hmotnoprávnu zmluvu, ktorú uzatvorila strana v súdnom konaní, uznanie žalobou uplatneného procesného nároku je úkon, ktorý determinuje obsah rozhodnutia súdu vo veci samej; kým teda zmier predstavuje vo svojej hmotnoprávnej rovine akýsi surogát (náhradu) rozsudku, teda rozsudok súdu sa vôbec nevydáva a strany ho nahradia svojím autonómnym úkonom, ktorý súd „len“ schvaľuje uznesením, v prípade uznania nároku strany prejavia hmotnoprávny úkon voči súdu, nie voči sebe navzájom, a súd meritórne rozhodnúť musí; s poukazom na uvedené tak možno dôjsť k záveru, že súd môže rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku len v tých prípadoch, ak žalovaný kedykoľvek v priebehu konania pred súdom uzná nárok alebo základ nároku uplatneného žalobcom, pričom musí dôjsť k výslovnému procesnému prejavu žalovaného, že uznáva nárok alebo základ nároku uplatneného žalobcom.

4.7.3 Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že v predmetnom prípade neboli splnené podmienky na to, aby súd prvej inštancie mohol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 C.s.p.; odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v tomto smere (bod 50 odôvodnenia napadnutého rozsudku), keď uvedené uznanie dlhu v rámci predloženého návrhu na schválenie súdneho zmieru nemožno považovať za taký prejav vôle žalovaného, ktorý by vyvolal právne účinky predpokladané v § 282 C.s.p., keďže zo strany žalovaného nebolo urobené voči súdu, vo vzťahu ku ktorému by žalovaný výslovne uznal nárok žalobcu, ale bol urobený len medzi stranami navzájom a teda nemá náležitosti uznávacieho úkonu vyžadované v zmysle § 282 C.s.p.; pokiaľ žalobca v odvolaní vo vzťahu k procesnému postupu podľa § 282 C.s.p. odkazoval na rozhodnutia iných odvolacích súdov, tieto v zmysle čl. 2 ods. 2 C.s.p. nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, súčasne však podľa odvolacieho súdu nemožno

konštatovať ani to, že by bolo napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie s nimi v rozpore (v uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2CoCsp/64/2020 je výslovne uvedené, že uznávací prejav urobil žalovaný vo vyjadrení k žalobe a bol adresovaný súdu a v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10CoCsp/17/2021 je výslovne uvedené, že uznávací prejav žalovanej bol vykonaný v priebehu konania vo vzťahu k súdu); to rovnako platí aj pokiaľ žalobca poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/224/2021 zo dňa 27.04.2022, z ktorého je naopak zrejmé, že „v prípade uznania a vzdania sa nároku strany prejavíva hmotnoprávny úkon voči súdu (nie voči sebe navzájom) a súd musí meritórne rozhodnúť“, čo v prejednávanej spore naplnené nebolo; žalobca opomína, že nárok sa uznáva (žalovaným) voči súdu, nie medzi stranami navzájom, ako to bolo vykonané v rámci návrhu na schválenie zmiery dohodnutého medzi stranami; z obsahu spisu je naopak zrejmé, že žalovaný neurobil vo vzťahu k súdu prvej inštancie počas celého konania žiaden procesný úkon, nieto ešte taký, z ktorého by bol zrejмый jeho prejav, ktorým uznáva uplatnený nárok žalobcu; súd prvej inštancie preto postupoval správne, pokiaľ návrhu na vydanie rozsudku pre uznanie nevyhovel a zaoberal sa uplatneným nárokom z hmotnoprávneho hľadiska.

4.7.4 Podľa ustálenej súdnej praxe je pod pojmom vecná legitímácia potrebné rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010); pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní; aktívne vecne legitímovaná je tak strana, ktorá tvrdí a je schopná preukázať, že je nositeľom tvrdeného hmotného práva; výsledok skúmania vecnej legitímácie strán sa prejaví v rozhodnutí vo veci samej a jej nedostatok vedie vždy k zamietnutiu žaloby; aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného skúma súd samostatne (oddelene), preto na zamietnutie žaloby postačuje záver o neexistencii ktorejkoľvek z nich; skúmanie danosti vecnej legitímácie strán v konkrétnom spore je závislé od konkrétneho hmotného práva, ktorého aplikácia prichádza do úvahy na dokazovaním zistený, resp. nesporný skutkový stav veci; aktívnu vecnú legitímáciu v spore je možné nadobudnúť aj postúpením pohľadávky, ktorá je predmetom konania.

4.7.5 Súd prvej inštancie preto správne skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v prejednávanej spore, pričom dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom nároku voči žalovanému, ktorý uplatnil žalobou a to pre rozpor zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.06.2021 so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka); odvolací súd konštatuje, že na prípadnú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok pre rozpor so zákonom je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti (ex offico), pretože absolútne neplatný právny úkon podľa hmotného práva nespôsobuje žiadne právne následky; odvolací súd sa stotožňuje aj s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne neplatnosti predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok vo vzťahu k postúpeniu spornej pohľadávky pôvodného veriteľa B. B., A., voči žalovanému pre nesplnenie podmienok podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, nakoľko neboli naplnené podmienky účinného zosplatnenia úveru (§ 565 Občianskeho zákonníka); v zmysle v § 565 prvá veta Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené; v tomto prípade, žalobca predložil súdu len potvrdenie o uzatvorení zmluvy zo dňa 18.06.2019, z ktorého nevyplýva dohoda zmluvných strán ako dvojstranného právneho úkonu o možnosti veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka; dohoda podľa § 565 Občianskeho zákonníka je zakomponovaná len v bode 8.1 písm. a) POP s účinnosťou od 01.01.2015, ktoré nie sú podpísané žalovaným; odvolací súd konštatuje, že platné dojednanie o možnosti predčasného zosplatnenia musí byť súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a nie len uvedené v POP, ktoré zároveň nie sú ani podpísané dlžníkom (žalovaným); nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi zmluvnými stranami nebolo dohodnuté právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, veriteľ nebol oprávnený pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a predmetom postúpenia mohla byť iba splatná časť úveru, čo vzhľadom na vykonané dokazovanie splnené nebolo; s poukazom na uvedené bolo nadbytočné skúmanie splnenia ďalších podmienok zosplatnenia v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zo strany súdu prvej inštancie (bod 44. odôvodnenia napadnutého rozsudku); žalobca spornú pohľadávku od

pôvodného veriteľa B. B., A. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 22.06.2021 platne nenadobudol a zamietnutie žaloby žalobcu z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie v dôsledku absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.06.2021 vo vzťahu k spornej pohľadávke voči žalovanému zo strany súdu prvej inštancie bolo preto vecne správne.

4.7.6 Vzhľadom na absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok odvolací súd nepovažuje za relevantnú ani odvolaciu argumentáciu žalobcu vo vzťahu k tomu, kto inicioval návrh na uzatvorenie súdneho zmierného ako i vo vzťahu k samotnému uznaniu dlhu v rámci tohto návrhu, keďže uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi a vzhľadom na to, že žalobca dlh nevlastní (nie je veriteľom žalovaného), nebolo možné dlh voči nemu ani uznať; nedôvodná je aj argumentácia žalobcu o tom, že žalovaný sa ako dlžník dostane do stavu právnej neistoty, keď nebude vedieť komu plniť a kto je jeho veriteľom, keďže vzhľadom na zamietnutie žaloby z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu (postupníka) musí byť žalovanému zrejmé, kto je jeho veriteľom, t.j. postupca (banka).

4.7.7 Súčasne si súd prvej inštancie splnil aj povinnosť vyplývajúcu mu z právnej úpravy zameranej na ochranu spotrebiteľa, keď sa zaoberal skúmaním obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere podľa § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. a správne posúdil zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov pre absenciu jej písomnej formy; v tomto smere sa odvolací súd plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku (bode 40 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

4.8 Na základe uvedeného súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, pričom podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku v zmysle § 282 C.s.p. naplnené neboli; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanej spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj jeho právne posúdenie vo vzťahu k nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej spore a nemožnosti rozhodnutia procesným postupom v zmysle § 282 C.s.p. však považuje odvolací súd za správne a obsahom uplatnených odvolacích dôvodov sa ich podľa odvolacieho súdu žalobcovi nepodarilo spochybniť (body 4.7.1 až 4.7.7 odôvodnenia); odvolací súd nezistil ani tvrdené porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, pretože súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že nie sú splnené podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 C.s.p. (body 4.7.2 a 4.7.3 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a to vrátane závislého výroku (§ 379 písm. a/ C.s.p.) o trovách konania pred súdom prvej inštancie (druhý výrok), ktorý bol vecne správny a odôvodnený plným úspechom žalovaného v spore, ktorému však v konaní pred súdom prvej inštancie z dôvodu pasivity žiadne trovy nevznikli.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, vznikol mu proti plne neúspešnému žalobcovi (odvolateľovi) nárok

na plnú náhradu trov konania (100 %); žalovaný bol však v odvolacom konaní úplne nečinný a žiadne trovy odvolacieho konania mu nevyplývajú ani zo spisu, preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal (porovnaj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018 uverejnené v zbirke ako R 72/2018).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 C.s.p. (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže súčasne so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.